Ratchaphruek Journal Vol. 20 No. 2 (May - August 2022) 113-123
วารสารราชพฤกษ์ ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม - สิงหาคม 2565) 113-123
DOI: 10.14456/rpjnrru.2022.9

ผลของกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในที่มีต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

The Effects of Intrinsic Motivation Encouragement Activities on Goal Setting to Learn of Secondary Education Grade 1 Students

พัชรา กูบโคกกรวด[1,*] และประยุทธ ไทยธานี[2]
Patchara Koobkhokkruad[1,*] and Prayut Thaithani[2]

(Received: Jul 7, 2021; Revised: Aug 9, 2021; Accepted: Sep 19, 2021)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง 2) เปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายในการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ประชากรที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 5 โรงเรียน รวม 5 ห้องเรียน จำนวน 76 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 โรงเรียนรวม 2 ห้องเรียน จำนวน 41 คน ได้มาจากการสุ่มแบบห้องเรียน และจากความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย แล้วจับสลากห้องเรียนได้โรงเรียนบ้านศิลาร่วมสามัคคี เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 19 คน และโรงเรียนบ้านห้วยจระเข้ เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้การวิจัย คือ แผนการจัดกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายใน จำนวน 8 แผน และแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: กิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายใน การตั้งเป้าหมายในการเรียน

[1] นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา 30000
M.A. Student in Human Potential Development, Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Nakhon Ratchasima 30000, Thailand
*Corresponding author, email: yuiyuipattyball@gmail.com
[2] คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา 30000
Faculty of Education, Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Nakhon Ratchasima 30000, Thailand

ABSTRACT

The objectives of this research were: 1) To compare the students' learning goal setting before and after; and 2) To compare the goal setting in the study between the experimental group and the control group. The population were the Mathayomsuksa 1 students, semester 2, academic year 2020, totaling 5 schools, total 5 classrooms, 76 students. The sample group were 41 students from 2 schools which were randomly selected by classroom drawing, and students voluntarily participate in research. Then, the classrooms were drawn 19 students from Bansila Ruamsamakkee to be an experimental group, and 22 from BanHuai Chorakhe School was a control group. The research instrument consisted of 8 internal motivation promotion activities plans, and a learning goal setting questionnaire. Data were analyzed by t-test. The research results were found that: after the experiment, the goal setting to learn scores of the experimental group's had were statistically higher than pretest at the .o5 level of significance, and had goal setting to learn posttest scores statistically higher than control group at the .o5 level of significance.

Keywords: Intrinsic motivation encouragement activities, Goal setting

บทนำ

การจัดการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาเป็นระดับชั้นที่มีความสำคัญและมีผลต่อการพัฒนาประเทศ การปูพื้นฐานความรู้ที่ดีจะนำไปสู่การศึกษาในระดับสูงขึ้นหรือนำไปสู่การเลือกที่จะประกอบอาชีพที่มั่นคงต่อไป การตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพและเลื่อนสถานภาพทางสังคม ดังนั้น การเรียนในระดับมัธยมศึกษาจึงต้องเริ่มจากการตั้งเป้าหมายของนักเรียนว่าตนเองเข้ามาเรียนเพื่ออะไร มีหน้าที่อย่างไร กำลังไปในทิศทางใด เพราะการตั้งเป้าหมายเปรียบเสมือนเข็มทิศที่นำทางไปสู่อนาคต การตั้งเป้าหมายในการเรียนมีความเชื่อมโยงกันระหว่างเป้าหมายการเรียนกับพฤติกรรมการตอบสนองในบริบททางการศึกษา คือเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ (Learning goal) และเป้าหมายเพื่อเกรด (Performance goal) (Ames, 1992, p. 327)

เมื่อมองเข้าไปในห้องเรียน จะเห็นว่านักเรียนบางคนกระตือรือร้นสนใจทำงานที่ครูมอบหมาย ในขณะที่บางคนพยายามหลีกเลี่ยงหรือทำงานแบบไม่เต็มใจบางคนสนุกกับการเรียนและภาคภูมิใจกับความสำเร็จของตนเอง บางคนไม่อยากเรียน รู้สึกวิตกกังวลและไม่มีความสุข พฤติกรรมเหล่านี้มีเหตุผลสำคัญมาจากแรงจูงใจของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจจะช่วยให้ครูเข้าใจพฤติกรรมของนักเรียน สามารถส่งเสริมแรงจูงใจให้นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้การจัดกิจกรรมบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ซึ่งถือว่าเป็นงานที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของครู (ประยุทธ ไทยธานี, 2555, น. 1)

กิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในให้นักเรียนนอกจากจะทำให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ จากความต้องการภายในโดยไม่ยึดติดรางวัลภายนอกแล้ว แรงจูงใจภายในยังมีประโยชน์ในการช่วยส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน เลือกงานที่ท้าทาย พึงพอใจในงาน มีความคิดสร้างสรรค์ และมีความรู้ความเข้าใจในงานที่ทำมากขึ้นด้วย (ประยุทธ ไทยธานี, 2555, น. 102) เป็นวิธีการหนึ่งที่พัฒนาการตั้งเป้าหมายในการเรียนได้ เพราะช่วยนักเรียนสร้างความชัดเจนในชีวิต ค้นหาศักยภาพสำรวจความคิดความรู้สึกและความหมายในชีวิตของตนเองด้วยการส่งเสริมและพัฒนารู้วิธีเอาชนะอุปสรรคและสามารถแก้ไขปัญหาของตนเองได้กิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้แก่บุคคลโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจทักษะและทัศนคติเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนนั้นไม่จำเป็นต้องเลือกระหว่างแรงจูงใจภายนอกหรือภายใน บางสถานการณ์ครูสามารถใช้ได้ทั้งสองลักษณะ โดยในเบื้องต้นการทำให้นักเรียนอยากเรียนหรืออยากทำงานแรงจูงใจภายนอกจะเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมได้ดีเพราะทำได้ง่าย เห็นเด่นชัดและนักเรียนชอบ แต่ในระยะยาวครูจึงต้องส่งเสริมแรงจูงใจภายในให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน (อารี พันธ์มณี, 2546, น. 70) ซึ่งสอดคล้องกับ Deci, Koestner, and Ryan (1999, p. 668) ที่ศึกษาผลของรางวัลภายนอกต่อแรงจูงใจภายใน พบว่า ระยะแรกเมื่อบุคคลได้รับรางวัลจะรู้สึกมีความสุข ความสุขจากรางวัลนั้นแต่ต่อมาจะรู้สึกสูญเสียความสนใจ เพราะสิ่งตอบแทน หรือรางวัลจะทำลายแรงจูงใจภายใน แต่ถ้าต้องการให้พฤติกรรมมีความต่อต่อเนื่อง สม่ำเสมอ คงทน พฤติกรรมนั้นต้องเกิดจากแรงจูงใจภายในที่เป็นความต้องการหรือความสนใจของบุคคลนั้นเอง

ผู้วิจัยรับผิดชอบสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และได้สัมภาษณ์นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนบางส่วนไม่มีความสุขในการเรียน ไม่มีเป้าหมายในการเรียนไม่รู้ว่าตนมีความถนัดทางด้านใด ไม่รู้ว่าอยากประกอบอาชีพใดในอนาคต ไม่ทราบว่าเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3จะดำเนินชีวิตอย่างไร (ศุภาพิชญ์ หมอกโคกสูง, ณดา พลสมบัติ และพงศกร ทวีลาภ, การสื่อสารระหว่างบุคคล, 2 มิถุนายน 2564) จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจ ศึกษาผลของกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อจะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีการตั้งเป้าหมายในการเรียนหลังจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นการส่งเสริมพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถในการตั้งเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นและพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายในการเรียนหลังการทดลองของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมุติฐานการวิจัย

1. หลังการทดลอง นักเรียนมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่าก่อนทดลอง
2. หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในและศึกษาแนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจภายในโดยใช้แนวคิดในการส่งเสริมแรงจูงใจภายในของ Deci, Connell, and Ryan (1999) ประกอบด้วย การมีอิสระกำหนดได้ด้วยตนเอง (Support for autonomy) การได้รับข้อมูลป้อนกลับทางบวกแบบไม่ควบคุม (Non controlling positive feedback) เป็นการใช้วิธีการสื่อสารทางบวก การตระหนักรู้ถึงความต้องการ ความรู้สึก และความคิดเห็นของผู้อื่น (Acknowledging the others perspective) นำมาพัฒนาและสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย เพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผสมผสานเป็นกิจกรรม ประกอบด้วยขั้นตอนการจัดกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินกิจกรรมและขั้นที่ 3 ขั้นสรุปและประเมินผล เพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura (1986, p. 34) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของ Dweck และ Elliott (1983, pp. 643-691) และทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของ Locke and Latham (1990, p. 18) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสรุปแล้วว่ามีลักษณะสำคัญ 3 ด้าน คือ การรู้จักตนเอง การเชื่อมั่นในความสามารถและการตั้งเป้าหมาย ดังกรอบแนวคิดในภาพที่ 1

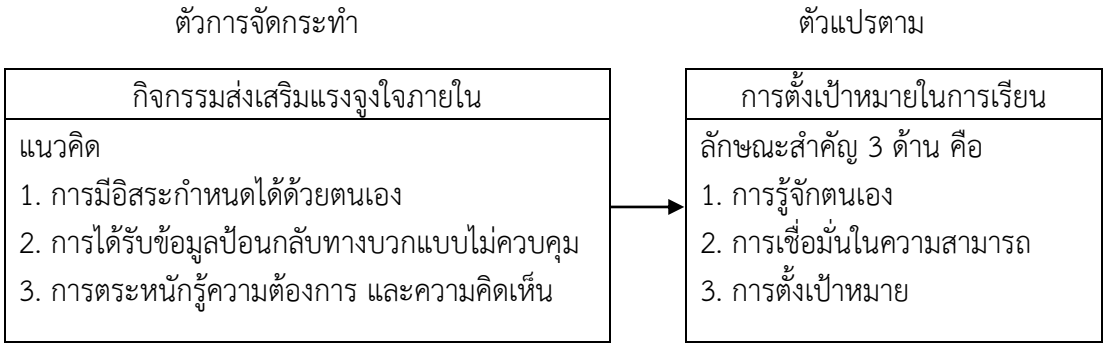

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research)เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในที่มีต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาหินดาด-ห้วยบง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 5 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 5 โรงเรียน รวม 5 ห้องเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านศิลาร่วมสามัคคี โรงเรียนบ้านซับพลู โรงเรียนบ้านห้วยจรเข้ โรงเรียนบ้านหนองใหญ่ และโรงเรียนบ้านห้วยบง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาหินดาด-ห้วยบง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 5 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 โรงเรียนรวม 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบห้องเรียน และนักเรียนมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย แล้วจับสลากห้องเรียนได้โรงเรียนบ้านศิลาร่วมสามัคคี เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 19 คน และโรงเรียนบ้านห้วยจระเข้ เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 22 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ทำการทดลอง คือแผนการจัดกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายใน ศึกษาตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งเป้าหมายในการเรียนตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura (1986, p. 34) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของ Dweck และ Elliott (1983, pp. 643-691) และทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของ Locke and Latham (1990, p. 18) สร้างกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในประกอบด้วย ชื่อเรื่อง สาระสำคัญ วัตถุประสงค์อุปกรณ์ กิจกรรมประเมินผล โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่กิจกรรม ขั้นที่ 2 นำเข้าสู่กิจกรรม ขั้นที่ 3 สรุป และประเมินผล และให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องนำไปทดลอง (Try out) ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนบ้านศิลาร่วมสามัคคี จำนวน 19 คน และแผนการจัดกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในดำเนินการทดลอง ทั้งสิ้น 8 ครั้ง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุม ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดการตั้งเป้าหมายในการเรียนอีกครั้ง ในวันที่ 5 เมษายน 2564 แล้ววิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยการทดสอบค่าที

2. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบวัดการตั้งเป้าหมายในการเรียน มีลักษณะสำคัญ 3 ด้าน คือ การรู้จักตนเอง จำนวน 8 ข้อ การเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง จำนวน 14 ข้อ และการตั้งเป้าหมาย จำนวน 8 ข้อ รวมทั้งหมด 30 ข้อ โดยนำแบบวัดที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยใช้ข้อความที่มีดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความแต่ละข้อกับจุดประสงค์ (Item-Objective Congruence Index: IOC)อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 นำแบบวัดการตั้งเป้าหมายในการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านห้วยจระเข้ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 22 คน ซึ่งแบบวัดที่สร้างขึ้นมามีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้ และการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดรายข้อ พบว่า ดัชนีค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดอยู่ระหว่าง .210-.900 โดยแบบวัด30 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ใช้ได้ วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ .938

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขั้นเตรียมการทดลองนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ดำเนินการทดลองจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านศิลาร่วมสามัคคี ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านห้วยจระเข้ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านซับพลู เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียน จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ สื่อ และสถานที่ในการจัดทำกิจกรรม

2. ขั้นดำเนินการทดลองผู้วิจัยเริ่มดำเนินการทดลอง ตั้งแต่วันที่ 8 กุมภาพันธ์–29 มีนาคม 2564 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในตามกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 ครั้ง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายใน

3. หลังการทดลองผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดการตั้งเป้าหมายในการเรียนแล้วรวบรวมคะแนน และหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบคะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent sample) เพื่อทดสอบสมมุติฐาน ข้อ 1

3. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยทดสอบค่าทีแบบเป็นอิสระจากกัน (t-test for independent sample) เพื่อทดสอบสมมุติฐาน ข้อ 2

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง (n = 19)

การประเมิน	ก่อนการทดลอง		การแปลผล	หลังการทดลอง		การแปลผล
	$\overline{X}$	S.D.		$\overline{X}$	S.D.	
ด้านการรู้จักตนเอง	2.92	0.39	ค่อนข้างชัดเจน	3.18	0.23	ค่อนข้างชัดเจน
ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ	2.87	0.28	ค่อนข้างชัดเจน	3.14	0.29	ค่อนข้างชัดเจน
ด้านการตั้งเป้าหมาย	2.17	0.31	ค่อนข้างไม่ชัดเจน	3.19	0.22	ค่อนข้างชัดเจน
การตั้งเป้าหมายในการเรียน (รวม 3 ด้าน)	2.84	0.23	ค่อนข้างชัดเจน	3.16	0.23	ค่อนข้างชัดเจน

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนทดลองด้านการรู้จักตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.92, S.D. = 0.39) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.87, S.D. = 0.28) ด้านการตั้งเป้าหมายอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.17, S.D. = 0.31) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้าน คะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.84, S.D. = 0.23) ในระยะหลังการทดลองคะแนนการตั้งเป้าหมาย ด้านการรู้จักตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 3.18, S.D. = 0.23) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 3.14, S.D. = 0.29) ด้านการตั้งเป้าหมายอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 3.19, S.D. = 0.22) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 3.16, S.D. = 0.23)

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียน กลุ่มควบคุม (n = 22)

การประเมิน	ก่อนการทดลอง		การแปลผล	หลังการทดลอง		การแปลผล
	$\overline{X}$	S.D.		$\overline{X}$	S.D.	
ด้านการรู้จักตนเอง	2.69	0.58	ค่อนข้างชัดเจน	2.52	0.29	ค่อนข้างชัดเจน
ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ	2.52	0.36	ค่อนข้างชัดเจน	2.57	0.20	ค่อนข้างไม่ชัดเจน
ด้านการตั้งเป้าหมาย	2.74	0.92	ค่อนข้างชัดเจน	2.40	0.35	ค่อนข้างชัดเจน
การตั้งเป้าหมายในการเรียน (รวม 3 ด้าน)	2.69	0.23	ค่อนข้างชัดเจน	2.51	0.16	ค่อนข้างชัดเจน

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนทดลองด้านการรู้จักตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.69, S.D. = 0.58) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.52, S.D. = 0.36) ด้านการตั้งเป้าหมายอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.74, S.D. = 0.92) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.69, S.D. = 0.23) ระยะหลังการทดลอง คะแนนการตั้งเป้าหมายด้านการรู้จักตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.52, S.D. = 0.29) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.57, S.D. = 0.20) ด้านการตั้งเป้าหมายอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.40, S.D. = 0.35) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับค่อนข้างชัดเจน ($\overline{X}$ = 2.51, S.D. = 0.16)

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง (n = 22) ก่อนและหลังการทดลอง

การประเมิน	กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ด้านการรู้จักตนเอง	หลังทดลอง	3.18	0.39	2.265*	.036
	ก่อนทดลอง	2.92	0.23		
ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ	หลังทดลอง	3.14	0.29	3.073*	.007
	ก่อนทดลอง	2.87	0.28		
ด้านการตั้งเป้าหมาย	หลังทดลอง	3.19	0.22	4.823*	.000
	ก่อนทดลอง	2.71	0.31		
การตั้งเป้าหมายในการเรียน (รวม 3 ด้าน)	หลังทดลอง	3.16	0.23	4.122*	.001
	ก่อนทดลอง	2.84	0.23		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า การตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนทดลอง ด้านการรู้จักตนเอง ($\bar{X}$ = 2.92, S.D. = 0.23) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ ($\bar{X}$ = 2.87, S.D. = 0.28) ด้านการตั้งเป้าหมาย ($\bar{X}$ = 2.71, S.D. = 0.31) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้าน ($\bar{X}$ = 2.84, S.D. = 0.23) ภายหลังการทดลองด้านการรู้จักตนเอง ($\bar{X}$ = 3.18, S.D. = 0.39) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ ($\bar{X}$ = 3.14, S.D. = 0.29) ด้านการตั้งเป้าหมาย ($\bar{X}$ = 3.19, S.D. = 0.22) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้าน ($\bar{X}$ = 3.16, S.D. = 0.23) เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง (n = 19) และกลุ่มควบคุม (n = 22)

การประเมิน	กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ด้านการรู้จักตนเอง	กลุ่มทดลอง	3.18	0.39	6.137*	.000
	กลุ่มควบคุม	2.52	0.29		
ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ	กลุ่มทดลอง	3.14	0.29	7.032*	.000
	กลุ่มควบคุม	2.57	0.20		
ด้านการตั้งเป้าหมาย	กลุ่มทดลอง	3.19	0.22	8.587*	.000
	กลุ่มควบคุม	2.40	0.35		
การตั้งเป้าหมายในการเรียน (รวม 3 ด้าน)	กลุ่มทดลอง	3.16	0.23	9.957*	.000
	กลุ่มควบคุม	2.51	0.16		

**มีนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า การตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองด้านการรู้จักตนเอง ($\overline{X}$ = 3.18, S.D. = 0.39) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ ($\overline{X}$ = 3.14, S.D. = 0.29) ด้านการตั้งเป้าหมาย ($\overline{X}$ = 3.19, S.D. = 0.22) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้าน ($\overline{X}$ = 3.16, S.D. = 0.23) สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุมด้านการรู้จักตนเอง ($\overline{X}$ = 2.52, S.D. = 0.29) ด้านความเชื่อมั่นในความสามารถ ($\overline{X}$ = 2.57, S.D. = 0.20) ด้านการตั้งเป้าหมาย ($\overline{X}$ = 2.40, S.D. = 0.35) รวมการตั้งเป้าหมายในการเรียนทั้ง 3 ด้าน ($\overline{X}$ = 2.51, S.D. = 0.16) เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่ม พบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 1 แสดงว่า กิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในสามารถพัฒนาการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ผลดี เป็นผลมาจากการสร้างกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในผ่านกระบวนการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะและคุณลักษณะ ประสบการณ์ใหม่ๆ ผสมผสานเป็นกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในประกอบด้วย ชื่อเรื่อง สาระสำคัญ วัตถุประสงค์ เวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม อุปกรณ์กิจกรรมและการประเมินผล โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำการใช้กลวิธีต่างๆ เช่น จิตศึกษา ร้องเพลง ข่าวสถานการณ์ในปัจจุบัน เป็นต้น เร้าความสนใจหรือดึงดูดความสนใจของนักเรียนก่อนเริ่มกิจกรรม ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินกิจกรรมการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง วิเคราะห์ มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกัน ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปและประเมินผล การรวบรวมแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นในกิจกรรมสรุปเป็นแนวคิดของตนเอง และสามารถนำแนวคิดนั้นมาใช้ให้เหมาะสมกับตนเองได้ เพื่อให้เกิดกระบวนการการจัดการเรียนรู้โดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติพฤติกรรมเกิดการเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องตามทฤษฎีของ Locke and Latham (1990, p. 18) ได้อธิบาย การตั้งเป้าหมาย เป็นเทคนิคที่ใช้ในการจูงใจผู้ปฏิบัติงานให้เกิดความพยายามในการทำงานเพื่อให้บรรลุความสำเร็จ ตามเป้าหมายที่บุคคลต้องการ และยังได้อธิบายถึงการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ตามทฤษฎีของ Bandura (1986) ไว้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีอิทธิพลต่อกระบวนการตั้งเป้าหมายและส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานด้วยผู้ที่มีการตั้งเป้าหมายในระดับที่ยาก และท้าทายจะเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถต่อตนเองสูงซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองและการตั้งเป้าหมายของบุคคลจะส่งผลต่อการสร้างแรงจูงใจทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของรดารัตน์ ยุมิมัย (2562) ได้ศึกษาผลของการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาที่มีต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุรนารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการวิจัยพบว่าหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในสามารถพัฒนาการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ส่งผลให้นักเรียนมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนเพิ่มขึ้นโดยการรู้จักตนเอง การเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การตั้งเป้าหมายในการเรียนสอดคล้องกับแนวคิดของ White (1959) ไว้ว่า แรงจูงใจภายในเกี่ยวข้องกับแรงกระตุ้นที่มุ่งพัฒนาความสามารถ เนื่องจากความสามารถเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้มนุษย์รับมือกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ มนุษย์จึงจำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถของตนเองตลอดเวลา และ Csikszentmihalyi (1997, p. 439) ไว้ว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจภายในมีแนวโน้มที่จะเริ่มต้นทำงานด้วยตนเองไม่ต้องถูกกระตุ้นหรือโน้มน้าว มีส่วนร่วมทางความคิดในการทำงานที่มีความท้าทายมากขึ้นการปรับเปลี่ยนแนวคิดเมื่อองค์ความรู้มีการเปลี่ยนแปลง มีความคิดสร้างสรรค์ อดทนต่อความยากลำบากความพึงพอใจหรือภาคภูมิใจในสิ่งที่ทำ สอดคล้องกับงานวิจัยของมาลัย พันธ์กกค้อ (2558) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถแห่งตนที่มีต่อแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมเด็จพระธีรญาณมุนี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนแรงจูงใจภายในการเรียนรู้สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในที่มีต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนเพิ่มขึ้น ดังนั้น ครูสามารถนำกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในไปเป็นแนวทาง การอบรมต่อไปได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรติดตามผลการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อดูว่าผลของการตั้งเป้าหมายเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ เป็นการติดตามแระยะยาว นำผลที่ได้มาวิเคราะห์พัฒนากิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรศึกษาการนำกิจกรรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในที่มีต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่6ด้วย เพื่อนักเรียนจะได้เตรียมความพร้อมในการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง

เอกสารอ้างอิง

ประยุทธ ไทยธานี. (2555). *แรงจูงใจในการเรียน.* นครราชสีมา: โครงการตำราเฉลิมพระเกียรติ 60 พรรษา สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร, มหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.

มาลัย พันธ์กกค้อ. (2558). *ผลของโปรแกรมส่งเสริมการรับรู้ความสามารถแห่งตนที่มีต่อแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมเด็จพระธีรญาณมุนี จังหวัดนครราชสีมา* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา).

รดารัตน์ ยุมิมัย. (2562). *ผลของการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาที่มีต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา).

อารี พันธ์มณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน.* กรุงเทพฯ: ใยไหม.

Ames, C. (1992). Achievement goals and classroom motivational climant. In Meece, J. and D. Schunk, (Eds).*Students perceptions in the classroom* (pp. 327-348). Hilledle, NJ: Erlbaum.

Bandura, A. (1986). *Social foundations of though and action: A social cognitive theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.

Csikszentmihalyi, M. (1997). *Creativity: Flow and the psychology of discovery and invention.* New York: Harper Perennial.

Deci, E. L., Koestner, R. & Ryan, R. M. (1999). A Meta-Analysis Review of Experiments Examining the Effects of Extrinsic Rewards on Intrinsic Motivation. *Psychological Bulletin, 125(6),* pp. 627-668.

Dweck, C. S. & Elliott, E. S. (1983). Achievement Motivation. In P. H. Mussen (Gen. Ed.), & E. M. Hetherington (Ed.), *Handbook of Child Psychology* (pp. 643-691). New York: Wiley.

Locke, E. A. & Latham, G. P. (1990). *A Theory of Goal Setting & Task Performance.* New Jersey: Prentice Hall.

White, R. W. (1959). Motivation Reconsidered: The Concept of Competence. *Psychological Review, 66(5),* pp. 297-333.